

cího soudu jest správný. Běží tu o žalobu zápůrčí podle § 523 obč. zák., kterouž hájí žalobce svobodu svého vlastnictví proti bezprávnému prý zásahu se strany žalovaného. Při žalobě té stačí, dokáže-li žalobce jednak své vlastnictví, jehož neobmezenost pojmově a podle zákona se sama rozumí (§§ 354 a 366 obč. zák.), a jednak čin rušební (srv. rozh. č. 10653 sb. n. s.). Pozemek, na němž dílna stojí, je v knihovním vlastnictví žalobcově, a žalovaný dílny již od mnoha let k provozování své živnosti truhlářské užíval. Bylo tedy na žalovaném, aby prokázal právo obmezující vlastnictví žalobcovo, čili aby prokázal, že užívá dílny na základě právního důvodu. V příčině té uplatnil žalovaný podle skutkového svého přednesu obranu domnělého vlastnictví podle § 372 obč. zák., a bylo již také svrchu vyloženo, že je nerozhodné, že žalovaný namítal, že nabyt vlastnictví ke sporné dílně podle § 418 posl. věta obč. zák., a že také nižší soudy jen touto spornou otázkou se obíraly. Že proti žalobě zápůrčí jest možno brániti se námitkou držby pořádné, pravé a bezelstné, čili námitkou naturálního vlastnictví, dovodil nejvyšší soud zevrubně v rozhodnutí č. 8520 sb. n. s. Žalovaný postavil si na pozemku žalobcově s vůlí a za vědomí žalobce jako knihovního vlastníka pozemku truhlářskou dílnu, a dílny té až do podání žaloby za souhlasu žalobcova k výkonu svého řemesla užíval. Tím jsou po právní stránce splněny veškeré předpoklady domnělého vlastnictví podle § 372 obč. zák., t. j. jak platný titul, tak i bezelstnost a pravost držby. Podle § 372 obč. zák. jest pokládati takového držitele za pravého vlastníka proti každému držiteli, který nemůže udati buď žádného titulu, nebo jen důvod slabší. Běží tedy v souzeném případě jen o to, kdo má silnější důvod, zda žalobce jako knihovní vlastník, či žalovaný jako vlastník naturální. Ježto jen tento může vykonávati obsah práva vlastnického, jak je vymezen v §§ 354 a 362 obč. zák. (srov. také Randa-Kasanda »Právo vlastnické« str. 295 a pozn. 13), nutno přiznati silnější důvod držby žalovanému, čímž je prokázán i tento právní předpoklad naturálního vlastnictví podle § 372 obč. zák.

Čís. 14391.

Paragraf 1 zákona ze dne 22. února 1934 čís. 34 Sb. z. a n. o dočasných opatřeních v exekučním a konkursním řízení proti nezaměstnaným platí i pro útraty sporu a exekuce jako příslušenství vymáhané pohledávky, ať vznikly před či po 28. únoru 1934, platí-li pro hlavní pohledávku samu.

(Rozh. ze dne 22. května 1935, R II 227/35.)

Exekuční soud vzav za prokázáno, že povinný je nezaměstnaným ve smyslu § 4 (2) zák. čís. 34/34 sb. z. a n., povolil k jeho žádosti odklad dražby nemovitosti na dobu po 31. prosinci 1934. Re-kursní soud zamítl návrh povinného na odklad dražby, pokud exekuce byla vedena i pro část úroků a útrat vzniklých po 28. únoru 1934. Důvody: Ustanovení zákona ze dne 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. neplatí podle § 2 c) o pohledávkách, které proti dlužníku vznikly po dni, kterého tento zákon nabyl účinnosti. Zákon ten nabyl účinnosti

podle § 5 dnem vyhlášení, jež se stalo dne 28. února 1934. Pohledávky, které vznikly po uvedeném dni, jsou ty, u nichž byl po tomto dni vytvořen skutkový základ, tvořící t. zv. právní důvod pohledávky. Úroková i útratová pohledávka vymáhajícího věřitele na úroky z vykonatelné pohledávky vznikla po 28. únoru 1934 a není proto účastna odkladu exekuce podle zákona čís. 34/34 sb. z. a n.

N e j v y š š í s o u d obnovil v této části usnesení prvního soudu.

D ů v o d ě :

Vymáhající věřitel podal proti povolení odkladu dražby rekurs jen potud, pokud byl povolen odklad i v příčině úroků a útrat. O hlavní své pohledávce vymáhající věřitel ani netvrdí, že vznikla po dni 28. února 1934, to jest po dni, kdy zákon čís. 34/34 sb. z. a n. nabyl účinnosti, a že spadá pod ustanovení § 2 písm. c) zákona. Již v rozhodnutí čís. 14018 sb. n. s. bylo blíže vyloženo, že při posuzování povahy pohledávky a tedy i při posouzení, zda jde o zákonnou výjimku podle § 2 c) zákona čís. 34/34 sb. z. a n., rozhoduje jen hlavní pohledávka, nikoliv též její příslušenství, a že sejde proto jen na tom, zda a kdy byl u hlavní pohledávky vytvořen skutkový základ, který jest právním důvodem oné pohledávky. Není-li tedy ani tvrzeno, že hlavní pohledávka vznikla po 28. únoru 1934, nevznikly ani úroky po 28. únoru 1934 a nespádají pod výjimečné ustanovení § 2 písm. c) zákona. Útraty vznikají ovšem podle plenárního rozhodnutí čís. 7392 sb. n. s. teprve jejich přisouzením, avšak jak útraty sporu, tak útraty exekuce jsou příslušenstvím vymáhané pohledávky, sdílejí její osud a nezáleží na tom, kdy vznikly, zda před nebo po účinnosti zákona čís. 34/34 sb. z. a n., to jest před nebo po dni 28. února 1934, a platí o nich § 1 zákona čís. 34/34 sb. z. a n. Tato zásada byla vyslovena již v rozhodnutí čís. 13953 sb. n. s., která se sice týká zákona čís. 33/34 sb. z. a n. o dočasných opatřeních v exekučním a konkursním řízení proti zemědělcům, ale jeho důvody platí obdobně i pro zákon čís. 34/34 sb. z. a n.

Čís. 14392.

Propachtování živnosti hostinské a výčepnické nebrání její vnucené správě.

(Rozh. ze dne 23. května 1935, R I 399/35.)

P r v ý s o u d povolil podle návrhu exekuci zpeněžením zabavené hostinské a výčepnické živnosti vnucenou správou, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Není správný názor, že se návrh na zpeněžení zabavené hostinské a výčepnické živnosti provozované vnucenou správou nekryje s návrhem na zabavení této živnosti, poněvadž živnost a koncese není provozována dlužníkem, nýbrž pachtýřem Jaroslavem V., což prý brání navrženému zpeněžení zabavené živnosti. Předmět, na který se vede